

ELS DIMARTS A TIMEPIECE

> Jesús Cardona

cardona.jesus@gmail.com

Les tribulacions quotidianes queden en suspens i tothom deixa anar unes reaccions humanes controlades durant el tragí diari

Des de fa més d'un any visc a Exeter, al sud-est d'Anglaterra, un lloc on, segons diuen els oriünds, no hi passa mai res. La vida transcorre sense esdeveniments «importants» ni estraforaris. Malgrat aquesta aparent tranquil·litat i la grisor no només climàtica, a la part antiga de la ciutat, la que va quedar dreta després dels

bombardejos de la guerra, hi ha Timepiece, bar musical al primer pis i discoteca al segon. Si la ciutat sembla un lloc de mal morir, Timepiece és un racó per a gent de vida. Allí, cap a les deu del vespre, les tribulacions quotidianes queden en suspens i tothom deixa anar unes reaccions humanes controlades durant el tragí diari. S'hi beu, s'hi magreja i s'hi fan intercanvis lingüístics de gran interès. És un bon punt de trobada entre

estrangers i anglesos. Amb els que ens coneixem des de fa un temps parlem de feina, t'assabentes d'oportunitats, et pregunten si tens alguna habitació lliure per a un cosí que vindrà aviat, t'expliquen que aquell ha marxat a Bristol, etc. De totes totes, els amos la van encertar amb el nom del local: així s'anomenava el rellotge antigament en llengua anglesa; una peça del temps ben aprofitada.

Freqüent, sobretot, el primer pis. Les parets són plenes de cartells diversos, portades de la gloriosa revista *Punch*, dibuixos satírics del *Private Eye*, anuncis vells i senyals de trànsit que fan joc amb la paret ataronjada i el terra de fusta i reforcen aquesta sensació d'atemporalitat. Entre tots aquests ornaments, de sempre m'ha cridat l'atenció una placa que diu que al 1622 als soterranis d'aquest lloc hi havia empresonades les últimes dones que van ser sentenciades per practicar la bruixeria. Els aficionats a les aparicions de fantasmes i les històries misterioses, que tant agraden a Anglaterra, és possible que tinguin visions nocturnes enmig del fum del local.

Les nits de dimarts punxen música anomenada llatina. Hi ha una bona afluència — sense les terribles cues del cap de setmana, en què Timepiece perd l'encant— d'estudiants d'Erasmus, immigrants en situació diversa, diables que saben trobar els recursos per guanyar-se la vida sense treballar, etc. Hi destaquen aquelles il·lustres *ladies* d'entre 35 i 45 anys amb ganes d'arrambar una estona. Durant les dues hores que hi són van fortes, alguna vegada he sentit esglais i xiscles femenins al lavabo d'homes o he vist una relació lèsbica en un racó. Generalment, però, aquestes ventafocs, un cop se sent la campana que anuncia que la festa s'ha acabat, agafen un taxi i posen fi a l'encanteri. Vaig decidir que no m'hi enganxaria més els dits. La frase «una família m'està esperant a casa» rebla l'aposta perdedora. Cadascú té el temps que té.

Cap a les onze solen arribar els redactors del diari local *Express&Echo*, que hi van a fer unes cerveses un cop han tancat l'edició. El seu posat una mica enlairat ajuda a crear més ambient, tant com les crítiques que provoca la importància que s'atorguen. Sempre seuen a la mateixa taula i solen parlar només entre ells. Tornen la salutació amb desgana, excepte els més joves i la Liz, que porta les notícies de «successos». La primera vegada que vaig parlar amb ella es va emipar pel meu riure quan va dir-me que treballava a la secció criminal: «No sabia que *Express&Echo* tin-

gués una corresponsal de crims. De veritat que hi ha assassinats sense resoldre en aquesta ciutat?» Va respondre'm: «Bé, quan els hospitals compren ambulàncies, tampoc esperen fer-les servir mai. De tota manera, també segueixo judicis i faig algunes classes de dret al *college*. I sí, m'agrada conduir ambulàncies.»

L'últim dimarts abans d'escriure aquest article, prenia una pinta amb en Frabrizio, de Roma. L'he conegut fa poc a la Italian Society, que organitza actes i festes i s'hi ajuda a qui vol aprendre l'italià. Estudia un postgrau de relacions internacionals. Havíem arribat massa d'hora i estàvem asseguts fent temps abans que el local s'animes una mica més. Quan feia deu minuts que m'explicava l'angoixa que li produeix el col·lapse de la Unió Europea, li vaig dir amb el meu italià recentment iniciat i del tot macarrònic: «Fabrizio, sembra che siamo gli burocrati de Bruxelles. Andiamo a praticare gli relazzioni internazionali; una altra pinta?» Ens vam aixecar i ens vam dirigir cap a la barra. És un bon lloc per conèixer gent i sobretot a Anglaterra, que són lents a l'hora de servir. Ens vam trobar unes amigues universitàries del Fabrizio, que va fer unes presentacions fantàstiques. «Així doncs, ets de Barcelona?», em pregunta l'Alexandra, de Croàcia. Aquesta noia parla un anglès perfecte. Fa més de deu anys que viu a Anglaterra. La família va poder fugir de la follia balcànica gràcies a uns contactes comercials del seu pare. «Vaig estudiar l'espanyol a l'escola però quasi no me'n recordo. Què et sembla de parlar quinze minuts en espanyol i uns altres quinze en anglès? —em proposa. No sé què hi fas aquí. Barcelona es una ciutat cool —i tan cul!— No la trobes a faltar? —pregunta—.» Fa l'efecte que els catalans portem l'enyorament pintat a la cara, no és el primer cop que em fan aquesta pregunta. «Bé, no gaire, la veritat. A més, tinc un pòster a l'habitació, signat pels companys de la universitat, que em van regalar abans de marxar.» «Ah sí? Quina imatge hi surt? Un dia voldria veure'l.»

Jo tinc ganes de parlar i ella de ballar. Més ben dit, no tinc ganes de ballar perquè conec les meves limitacions: sembla que trepitgi raïm. Sona música anomenada llatina: «Tengo la camisa negra», «Dame más gasolina», temes versionats pels Gipsy Kings i uns pseudocaribenys que no sé reconèixer. «Ei, aquesta és del teu país, oi?» «Oh no, l'odio.» «Au va, tradueix-me'n la lletra.» Hauria de portar un CD de La Principal de la Bisbal. Seria tot un espectacle veure l'Alexandra fent saltirons i així reversionar aquella anècdota que vaig sentir a Carles Sentís sobre la ballada de sardanes d'Ava Gardner a Tossa de Mar i la cèlebre desafinada de qui tocava la tenora en veure l'erotisme del moviment de malucs i pitram de la distingida actriu. Quan falten deu minuts per a la una decidim anar a veure aquell pòster de les Rambles que tinc penjat a la paret de l'habitació. Mentre l'Alexandra envia un missatge a una amiga, segons ella, aquest italià tan educat s'acomiada agafant-me la mà dreta amb les seves dues. Em diu que està amb una romanesa i una turca. Li pregunto si ara veu la integració dels països d'aquestes mosses més clara. Intercanviem uns somriures de complicitat com a senyal que aquesta vegada la nit ha anat bé. A Timepiece, Europa té solució, Fabrizio, *funnily enough!*

Fa l'efecte que els catalans portem l'enyorament pintat a la cara

